

Jézus gyógyítása, a farizeusok kötözködése

A történet elején Jézus meggyógyít egy némat. A szövegből nem derül ki, hogy mióta volt néma, és hogy lelki zavar, (megrázkódtatás, bűntudat) vagy betegség (pl. születési) okozta-e a némaságot. Lukács szerint néma ördöge volt és ezt űzte ki Jézus. Amikor a néma megszólalt, a nép csodálkozott, ám „némelyek” – valószínűleg a farizeusok –, belekötöttek Jézusba azt állítva, hogy az ördögi szellemek fejedelmének, Belzebúbnak a segítségével tette ezt Jézus, és mennyből való jelt követeltek tőle. Jézust azonban csak a szeretet vezérelte a gyógyításainál és nem a szereplési vágy, így mint a pusztában történt egyik kísértésekor, most sem vált mutatványossá, de rámutatott a vád képtelenségére és visszafordította a vádat.

Sokat gondolkodtam azon, hogy ez a történet mit mond nekem? Az elmúlt években több váratlan haláleset erősen érintett. Feltettem magamnak a kérdést, hogy miért nem hallgatott meg Isten, hiába imádkoztam, illetve imádkoztunk értük? Nehéz volt azt mondani, hogy legyen meg a te akaratod. Ez nem égi jel követelése volt? A gyógyulásomat, ill. testvérem gyógyulását pedig természetesnek vettem. Elég hálás voltam, vagyok érte??

A történet egy kemény tanítással ér véget: *„Aki nem gyűjt velem, széjjelszór!”* Én hányszor vagyok a széjjelszórás állapotában?

Vigh Sándor (Káposztási köz.)